

عنوان مقاله:

تحول بیان تصویری در لحظه های گفت و گویی سینمای ایران در دهه ۱۳۸۰

محل انتشار:

مجله هنرهای زیبا: هنرهای نمایشی و موسیقی، دوره 22، شماره 2 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

سجاد ستوده - عضو هیئت علمی گروه آموزشی سینما، دانشکده سینما تئاتر، دانشگاه هنر، تهران، ایران

احمد الستی - استادیار گروه هنرهای نمایشی، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران، تهران، ایران

محمدجعفر یوسفیان کناری - استادیار گروه ادبیات نمایشی، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از بخشهای مهم در زیباییشناسی تصویر در سینمای ایران لحظههای گفت وگویی است. یکی از قراردادهای مسلط و غالب در تصویرسازی لحظههای گفت وگویی نما/ نمای معکوس است. در این پژوهش تلاش شده به تحلیل مواجهه فیلم سازان ایرانی با لحظههای گفت وگویی پرداخته و نحوه تحول بیان تصویری در این لحظها نمایان شود. از همین روی، ده فیلم از سینمای ایران در دهه ۱۳۸۰ به منزله جامعه آماری گزینش شدهاند؛ این آثار عبارت اند از: سگکشی (بهرام بیضایی، ۱۳۸۰)؛ من ترانه پانزده سال دارم (رسول صدرعاملی، ۱۳۸۱)؛ شبهای روشن (فرزاد موتمن، ۱۳۸۱)؛ گاوخونی (بهروز افخمی، ۱۳۸۲)؛ آتش سبز (محمدرضا اصلانی، ۱۳۸۶)؛ شبانه روز (امید بنکدار و کیوان علیمحمدی، ۱۳۸۷)؛ درباره الی (اصغر فرهادی، ۱۳۸۷)؛ جدایی نادر از سیمین (اصغر فرهادی، ۱۳۸۹)؛ پرسپدر مه (بهرام توکلی، ۱۳۸۸)؛ به حبه قند (رضا میرکریمی، ۱۳۹۰). نخست ماهیت نما/ نمای معکوس و ویژگیهای آن بررسی می شود. سپس، دو مفهوم «میشود و شده در تصویر» تعریف می شوند و این دو مفهوم در لحظهای گفت وگویی واکاوی میشوند. سپس، به نمونههای تکراری این الگو در جامعه آماری پرداخته میشود. سرانجام، به فیلمهایی اشاره می شود که از الگوی نما/ نمای معکوس فراتر رفته و آن را به پرسش گرفتهاند. این پژوهش آشکار میسازد که به رغم آنکه غالب فیلمهای ایرانی دهه ۱۳۸۰ در سیطره نما/ نمای معکوس بودهاند، آثاری نیز وجود دارد که از این سیستم خارج شده و آن را به چالش کشیدهاند.

کلمات کلیدی:

زیبایشناسی تصویر، سینمای ایران، شده در تصویر، لحظهایگفت وگویی، میشود در تصویر، نما/ نمای معکوس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1775044>

